

Baron Sigvard, det var ju en förbaskat dålig skytt. Så skulle vi jaga rådjur nere på Harskog. Där var baron Sigvard och baron Lave, baron Jochum, baron Augustin och förvaltare Håkansson, far och jag och Johan och Anton. Och så skulle Anton och jag gå och driva. Där var en flock rådjur kom ut. Där var en bock med. Jag sköt på bocken. di råma, di sprang runtenom han och stödde han och den han sprang. Så kom jag fram till skyttarna, så kom far: Vad sköt du på? – Jag sköt på en bock och jag såra han hårt. – Det sier du fantamej alltid. Pang! Jag fick en rungandes örfil. Du får lära dig att peka rätt. Så gick vi lite till men vi hitta ingen bock. Så gick jag och gråt, jag var ju inte mer än 15 år. – Ja, jag ska min själ lära dig, sa far, att peka rätt.

Band 3

När vi gick i skolan fick man inte ha långa byxor förrän man var konfirmerad. Då fick man de första långbyxorna. Och töserna di hade ju korta kjolar men när di var konfirmerade så fick di långa kjolar. Och så fick di sätta upp håret. Annars hade di fläta. Och jösses vicka damer de blev då. Sen så skulle di ha öronringar. Så var där en gammal käring som värmden en stoppenål, glödga den och så stack hon den tvärs igenom öronsniubbarna på dom. Och sen fick di mässsingsringar att hänga där, då var di damer. Och sen fick pågarna, di fick skärmamössa med en blank skärm som likna di franske militärmössorna. Och hatt fick di för fanken inte förrän di var 25 år, om di fick råd till att skaffa en.

Han var kommen ut till Hindstorp, den gamle Per Rasmusson. Gubbarna satt och söp. Per Rasmusson hade en mynningsladdare. Och så sa far till Per

Rasmusson: Jag ska kunna häxa din bössa så att du inte ska kunna skjuta av din huva utan hageln ska ligga lika hela och lika blanka i mösse..... Ja. Jag ska ladda bössan till dig, sa far. Och han ladda ju bössan, det var en mynningsladdare, men så la han inga hagel i. Så hade han hageln i näven. Så hängde han upp mössan och la hageln inne i Och Rasmusson han tog ju stöd och det small. Där gick min själ , sa Rasmusson. låg hageln lika blanka i mösse..... – Jag trodde min själ inte du kunde häxa, sa Per Rasmusson.

Där var många sådana som han bluffa. Men så var där ett par av dom nere vid Håberg (?). Där var en jägare som bodde nere vid Lemmeströ skog. När han kom på den där gubben som stod och fällde träd uppe vid Hästhagen. Gamle Åberg, han kom ifrån Ebbesjö en dag. Så var där ju stor skog upp till vägen. Och där stod en liten grå gubbe, stod och fällde på en stor bok. Och Åberg han gick ju hän och sa till honom att han skulle sluta med det och följa med till gåren. Han svara inte. Och han fortsatte att hugga. – Jag säger inte till dig fler gånger, sa Åberg, eller så skjuter jag. Det var flintlås di hade på den tiden. Och han hugg och han svara inte. Och Åberg han tog ju gott sikte och det klicka, flintan tog inte. Klicka han tre gånger. Sen tog han upp sin kniv och så skar han ett kors på fängpannan. Och sen sköt han för han gav sig fan på. Krutet brände en hel aln övanom pivan men skottet gick inte. Sen gick han därifrån, han såg ju att det var nåt skrock. Och när han då kom en bit ifrån så hörde han trädet fallt, braka. Då gick han dit och trädet stod lika helt där

På Hækkeberga. Ja hon såg inga men hon hörde dom så gick och flåsa. Eller när hon gick i trapporna om nätterna. Så en morgon så kalla friherrinnan in. Det var änkefriherrinnan då. Kalla städerskan in, och så sa hon, för hon hade alltid en bir och en smörmad som skulle stå vid sidan om sängen som hon åt på natten, gumman, och så sa hon: Var du här inne i natt? – Nej, friherrinnan, det var jag inte, sa tösen. Ja, hon fråga na tre gånger. Det var strax efter baronen var död. – Nej, friherrinnan, jag har inte vatt där inne. – Jamen du kan väl

åtminstone säja att du har vatt där inne, sa hon. Det var den gamle gubben som hade gått igen. Och där spöka det ju riktigt. Och di sa nu när det brände, att det vråla och skråla där inne i slottet.

Men annars har jag aldrig sett nån mer än en gång. Det var när jag hade vatt i Bokskogen och konsul Strömers son och jag druckit kaffe och punsch på kvällen, ja det blev ända fram på morgonen, och när vi då gick hem så vid Hyby kyrka där stod en påle, han var åtminstone 20 alnar hög, en lång påle som stod på kyrkogården. Där fanns inte träd. Så sa jag till Bo, hette han, Bo Strömer: Har du sett den, Bo? – Håll käften, pojk! sa han. Så gick jag dit dan därpå. Där var ingenting syntes. Men det såg vi bägge. Annars har jag ju vänts vid alla tider på dygnet men aldrig sett nån.

Där var ju sån jäkla snärj när kejsaren skulle komma på jakt. Han hade von Bülow och Bethman Holweg med sig och en hel stab. Och det var ju så fint. Det var denne grevens farfar som var där då. Där var inga damer fick komma upp och äta utan di fick stå i flygeln, i fönstren där, och titta på stassen. Och där var tyska och svenska flaggan som var hissad på balkongen, en i var hörna. Och så var där rest en stor jäkla flaggstång nere vid sjön med svenska flaggan. Och så kom ju hela stassen. Och då var gamle kung Gustav, han var ju kronprins, han var ju också med ja. Och far han var i full uniform, ja det var jag med vad det beträffar för jag skulle servera med. Och far skulle rya (?). Han hade gått för fanken en hel månad och studerat rådjuren, både mornar och kvällar, för han skulle bara ha utsökta bockar. Ja så kom dom här. Bilar fanns ju inte på den tiden. Greve Thott på Skabersjö hade skaffat en ny, rent splinter ny jaktvagn, elegant klädd med vildsvinsfällar. Och så kom dom här. Kejsaren var bara en liten sjatte. Hans vänstra hand var inte större än en barnahand. Så när han då skulle skjuta så satt han. Så hade han sin livjägare med, som var mindre än han. Så gick den av och stod. Så la kejsaren bössan på axeln och så höll han så. Så förde han bössepipan efter. Och han sköt mycket bra. Han sköt 12 bockar där på Börringe den eftermiddan. Så var vi uppe och servera. Hela staben, där var

främmade betjänter också med. Och man kan se hur enfaldiga människor är. Di slogs om kyllingabenen, betjänter och städerskor di slogs om kyllingabenen för att tyske kejsaren hade hållit i dem! Så skulle jag vara med baron Augustin. De hade en tysk general som hette von Pritzelwitz. Så körde vi. Och där var ju folk kantade utmed vägarna, di trodde det var tyske kejsaren där kom. Och baron Augustin och den här tysken di slarva sitt jävla skitspråk. Så körde vi ner vid Långehällan och där gick en flock rådjur ute i betestycket. Så peka jag på bocken. Ja, han la sig ner på Anderslöv-banan och tog ett noggrant sikte och det tog min själ flere alnar ifrån bocken! Ja, så gick de upp i granet vid Långahällan. Så sa jag till baron Augustin: Nu kör vi ovanom så kan vi titta rakt igenom. Och där fick vi syn på bocken, han stod. Och då sköt han på den. Men det var bara ett skrubbskott, han sköt han över korsryggen så att han blev förlamad. Så jag sprang ner och stack han. Så körde vi hem. Så kom de hem, hade skjutit tolv bockar. Och farbror Johan han var med kronprinsen ute och hade Skabersjö-jägarna med. Och sen så skulle de ju äta middag på Skabersjö. Och så var där stort gille hos Olsson på Norra Lindved. Och far, han var ju ridande, han var ju inte van vid att rida. Och gubben han streta, han var hjulbent. Så var där gillet på Norra Lindved, jag låg där uppe ovanom på mitt rum. Så kunde jag höra när far han kom hem. Mor hon skällde. Far var direkt på snusen. – Kom och hjälp mig dra stövlarna av kommendören och riddaren, sa far. Rätt som det var så dratt han hän! Så fick ju mor asat han i säng. Ja, så om tisdagen, så skulle di ha medaljer i Bökeberg. Och där var di ju samlade, far och jägaren. Mårtensson och Jönsson di fick guldmedalj och kusken Sjöberg. Och så di andre di fick silvermedalj. Så kom kronprinsen till far. – Nå, Ola, sa han, nu är du väl glad du har fått medalj? – Ja, sa far. Den var ju stor som en 50-öring. Så kom baron Sigvard: 100 kronor ifrån kronprinsen i stället. Så tog Mårtensson, jägaren på Skabersjö, han tog in sin medalj till en juvelerare i Malmö, en guldsmed, skulle ha den värderad. Vet du vad de värderade den i? 50 öre! Nej 12 kronor. Det var förgylld mässing. Så fick ju far han fick ju kungens guldmedalj. Det var min själ riktigt.

Och så fick han jägarförbundets medalj. De två de satte han mest värde på. Han satte mest värde på jägarförbundets medalj. Och sen så när han fylla år, vi hade alltid klappjakt den 17 november när far fylla år, så fick han officersregementets bronsplakett vilken inte delas ut till många civila, men den fick han. (Dom har Bill.)

Men så min farfar, han hade en stor silverpokal som han hade fått av Zoologiska jägarsällskapet. Men den ärvde farbror Johan, så den har dom. Men efter där var inte någon skrift i testamente efter det (?), men enligt vad far och farbror blev överens om så skulle den pokalen ärvts av den äldste varande jägaren på Börringe efter dom. Och det var jag, så jag skulle haft den. Men Johan han la sig upp med han.

..... baron Stiernblad har jag rotat fram vad han prata om den som spräckte strutsägg. Baron Stiernblad på Markie, di skulle ut och skjuta gäddor. Greven och Ragnar Hamilton. Den han kom aldrig torr ifrån nån gäddejakt, han var alltid i sänk. Så rodde jag ner och hämta baron Stiernblad i Markie. Så kom vi upp till Munkaviken. Och där skulle vi träffa greven. Och så var greve Hamilton, Ragnar, han var kommen ut, han skulle dra en gäddelek och så stod greven på land. – /Härmar ljud./, peka med fingret, Nu nu nu kom han min själ i sänk! Han var kommen ut så vattnet stod inte längre än som så ifrån stövlaskftet, han hade lågstövlar på sig. Ja, ett tu tre så svapp han ner ända upp till knäna. Så gick ju gäddeleken. Ja, så drog han stövlarna av sig och vred upp. Men så skulle han gå in till Södra Lindved, Ragnar Hamilton, greven blev på bad....., han hade den delen. Och så skulle baron Stiernblad och jag bli på Munkaviken. Så prata baron Stiernblad om att han var chef för statsjärnvägarna i Argentina. Det prata han om när jag rodde för han. Så sa han: Jag hade vatt ute på jakt, sa han, med goda vänner i Argentina så var där en av mina kamrater han hade hittat ett strutsägg. Så hade di öppna vagnar, alltså precis som lastvagnar, på tåg – di hade fan icke nåna kupéer. Och där satt den härnade, han hade strutsägget mellan benen och så höll han gevärskolven på det.. Tåget tog en bra

knyck. Det hördes en sjuhelsefyr explosion. Pang! Och den andre han blev översköld. Ägget var surt! Översköld över hela kroppen, opp i ansiktet. – Ack herregud, jag har skjutit mig, jag har skjutit mig, jag dör! – Nej min själ har du ej, sa baron Stiernblad, men av kärran med dig för här får du inte vara! Så satte di han ute mitt på prärien och så körde di för di kunde inte ha han i vagnen som han stank. Så måtte han gå hem.

Så kom vi opp till greven. Jag har aldrig sett greven skratta så in i helsefyr som när vi kom dit. – Var är Ragnar? sa baron Stiernblad. – Ragnar? Han kom jävlar i min själ i sänk, sa han, här inne i Södra Lindved. Han dök ner ända upp över hatten och när han då dök i spat så sköt han rätt i vädret!

Det var en gång då han var gående i skottgatan, men så vid sidan om där var stora öppna brunnar fulla med dynga. Där hade Ragnar Hamilton glattat och kommit ner ända upp över huvet. – Han sprang min själ som en nällad katt, sa greven, åt Börringe till. Och nu sitter han nog i badekaret med en stor jättegrogg vid sidan om sig. Och när de då kom hem där hängde hanses lumpor på terassen till torres. Och mycket riktigt så satt han i badekaret och hade en flaska whiskey vid sidan om sig.

Så en gång skulle vi gå ner och skjuta gäddor nere vid Limugnen (?) där emot stationen till. När vi så gick ut så, det var Ragnar Hamilton och han kom ju aldrig torr hem, och så greven. Så skulle jag stå och hjälpa Ragnar Hamilton. Han hade fått låna min gummistövlar, di gick ända upp i skrevet. Och så sa han: Ja, jag brukar aldrig ha mer än ett skott i bössan, när jag skjuter gäddor. – Jo, det har greven, sa jag till han, för det har hänt många gånger att den gången gäddan hon vänder sidan opp och får huvudet opp ovan vattnet så går hon med detsamma för då är hon inte riktigt bedövad. För greven ska ju alltid sikta under henne. Jaha. Och där var en stor jäkla gädda, hon vägde nio och ett halvt kilo. Och han vadade ut så långt han kunde gå. Och så sköt han. Och gäddan for rätt emot han. Och han opp med bössan och skulle skjuta. Och då hade han bössepipan ett helt kvarter nere i vattnet och då skrek jag till honom: Skjut inte

för jesu namn, för greven spränger bössan! Och gäddan for emellan benen på han och vätte han. Men han fick fatt i käften på na och rev sig jäkligt för gäddetänder di.... Det blöder ju. Och våt var han! Jösses koss! Och klockan var inte mer än halv tre. Och greven ... – Det var min själ en bra gädda, sa han. Du får gå upp och väga han på gåren. Kom tillbaka igen och Ragnar Hamilton han stod vid en telefonpåle. Våt var han och blåste gjorde det. Gäddan vägde något över nio och ett halvt kilo. Kom jag ner till han: Ja, han vägde nio och ett halvt kilo. Han frös så han hacka tänder. Greven gick min själ inte hem förrän hon var halv fem. Han var rent blå i hela synen. Kom vi hem så Augustin Så skulle jag dra stövlarna av han. Han kunde inte få dom av sig på stövlaknekten. Så sa jag: Om greven sätter foten i ändan på mig så tar jag den ene stöveln emellan benen och drar. Och jag drog och jag drog och rätt som det var så Pang så åkte stöveln av och jag hän och slog skallen i dörren. Så var där stroppar som han knäppte uppe i böjseknapparna. Så sa jag: Har inte greven knäppt upp stropparna? – Nä det har jag min själ glömt, sa han. Och där stod vi och drog och drog! Och så måtte han ju byta om igen. Ja herre jesu i himlens namn! Han kom aldrig torr hem ifrån en gäddejakt, men han skulle alltid hit och det var ju så roligt. /Hans: Var han i släkt med Gilbert Hamilton?/ – Di var bröder. /Hans: Det var han med tobaken?/ – Ja. /Hans: Gilbert Hamiltons blandning./ – Nej det var en släkting Gilbert Hamilton, han bodde uppe på Sjölanda, Sjötorp, vid Limhamn, till slut hade han Kullatorp på Näsbyholm på arrende. Det var prima människor. Där var ingen högfärd med dom.

Har jag pratat om när greven han trilla ner i dyngbrunnen i trädgården?
/Hans: Nä./ Jo, vi hade varit ute och skjutit kaniner uppe vid Olsbjer. Så när vi gick hem så kom vi i trädgården, där var ett stort jäkla staket. Det var snö med. Så var där ett par slador av så man kunde hoppa över staketet. Det var så högt, så man fick kliva upp och hoppa över. Och precis bakom den där var en gammal brunn och den var full med svart dynga precis som vagnstjära, ända upp till kanten. Och så hade det snöat med. Och greven gick först över och så hoppa

..... över och så stod jag precis oppe på och hölt mig i Så skulle greven, han vände ryggen till brunnen, Plums! Ända ner till armarna! Där hängde han. – Hjälp mig upp! Hjälp mig upp! Men han var uppe innan jag kom över staketet. Och milda gud i himlen! Han var skitig, han var svart som vagnstjära och det stank! Helvetes brunn! sa han. – Ja. Möt mig om tjugo minuter uppe på gåren! Han skulle hem och byta om. – Och säg till den förbannade trädgårdsmästaren han tar och fyllar brunnen! För helvete, och han svor. Och han sprang och jag kunde spåra han på snön för där var där han hade sprungit. Så gick jag upp till Rosberg, trädgårdsmästaren, och sa: Greven sa du skulle fylla brunnen. För han har varit i sänk där. – Nja, sa Rosberg, den är min själ så bra att fånga ungar i för att ha dom i sänk när dom ska stjåla frukt, sa han. Så kom jag upp på gåren. Ja, han hade varit uppe och bytt om. Så hade han forit in igenom stora ingången, opp över den röda trappan, upp i hallen, genom grevinnans skrivrum och in i sin sängkammare, för han hade sin sängkammare på gaveln. Och där var och så alla kläderna mitt på golvet. Och sen var vi ute och jaga när han hade bytt om.

Så en gång höll jag på att sänka mig nere i kanalen. Ja, det har jag pratat om för dej. /Hans: Nä./ Vi skulle ut och skjuta gäddor så skulle ja ro med punten ifrån bryggan. Punten var inte mer än trekvarts aln hög och så var den nog en åtta nio alnar lång. Och så inte mer än en och en halv aln bred. Och så flatbottnad. greven på den, jag rodde. Så hade han placerat bössan framför sig så den stod med piporna så ungefär en halv aln utanom kanten. Jag rodde genom kanalen och där stod en påle opp. Den såg inte jag utan punten den gick långs med den här pålen. Jag fick syn på det: Se upp för bössan! sa jag till greven. Men ett tu tre, han reste sig upp men bössan åkte i spat och gick till bottnen i kanalen. Och efter med greven, ända ner. Han hade tjocka gummistövlar på sig med. – Vänd om min själ punten och tillbaka till bryggan! Nej det är inte värt att jag ror över Klosterviken, sa jag. Greven får

springa så greven blir varm. Det går inte att sitta och vara så genomblöt där. – Jajaja, vi ror till land då. Så la han sig på land och så satte han benen rätt i vädret för han hade gummistövlar som gick upp till skrevet. Och så rände vattnet ner och sen bar det åstad emot Börringe. Så sa han: Möt mig om tjugo minuter på bryggan! Och så skulle jag fiska upp bössan, den låg ju i sjön. Men jag hade tagit märke på ett vasstrå precis där bössan sjönk. Så hade jag med huggkrok, en sån där som man drar upp dom med. När jag lå där och så tänkte jag: Han må väl för fan inte ha säkrat av bössan så jag får mig en svärm i synen! Så fick jag fatt i na i remmen men den slapp. Så fick jag fatt i varbygeln, jag fick opp bössan. Och fick gjort vid bössan, torkat na och putsat na. Och tjugo minuter efter var greven på bryggan och då var jag där med hanses bössa. – Jaså du fick fatt i na! Det var min själ bra gjort av dig. När han sen skulle sova middag så sa han till grevinnan: – Bengt han höll min själ på att sänka mig idag. Men du kan tro att det var inte roligt att ligga och kajka i kanalen. Men hade jag inte tagit märke på vasstrå där bössan sjönk så hade den min själ legat där ännu. Det var innan järnvägsbron.

Ja vi hade min själ många äventyr ihop. En gång skulle vi ner och sköt kaniner. Så satt greven nedan, jag skulle upp på backen. Och så satt greven nedanom. Och jag släppte ner illern och där sprang ut en kanin. Och greven sköt. Men jag fick ett hagel här i tinningen. Och kaninen kom, det var inte tio alnar till han. Jag sköt två blanka bommar. – Fick du han? Fick du han? sa greven. – Nä, det blev rent bom. – Du brukar ju inte skjuta bom. – Jo, nä det blev rent bom. Och blodet rände här neråt käften på mig. Och jag tog näsduken och stod och torka. Han såg ju det blödde, det var en rikoschett. Och han sa inte nåt och jag sa inte nåt.

Så var vi ute, det var denne greven, patron Matsson och Johan och jag. Och alltså den här unge greven, vi skulle opp och jaga änder uppe i Österskog. Och där var ett vattenhål. Så stod greven, där var ett gatt som änderna brukade flyga igenom, och sen stod patron Matsson och så stod Johan. Så hade Johan en elev

som hette Hullegård, han skulle gå vid ena sidan och driva så skulle jag gå vid den andra. Och där var ällingar som inte kunde flyga och där var en som sprang ut på vallen. Patron Matsson brände av för kung och fosterland. Det blev rent tyst på Hullegård där han gick och skråla. Och sen blev där ett svärande! Jag trodde aldrig svenska folket hade så stora svordomar som han leverera. Så hade han fått ett hagel här kvarts genom halsaskinnet. Det var patron Matsson som hade skjutit. Och han blev ensam på valplatsen.

Han var oförsiktig. Han sköt mig en gång nere på Kullebomossen så jag hade märken efter sju hagel här på bröstet och två här. Och det var på öppet fält! Där var greven med och patron Holst och Gustav Holst och Johan. Vi var ute och sköt änder. Där var väl en fyrtiofem steg på öppet fält, det var en mosse. Och precis som var i skottlinje med mig så sköt han. Och jag fick hela svärmen här men den gick guskelov inte mer än in i skinnet på mig så där blev blåmärke. Men jag sa inte nåt. Så om morgonen när jag var nere hos greven sa jag till greven: Får vara försiktig var greven ställer patron Matsson för han sköt på mig igår. Jag har märke efter sju hagel på bröstet och här kan greven se här har två blåmärken. – Varför fan sa du inte det igår? – Nä, jag föredrog att tåga för jag vill inte väcka någon misstämning. Men nu ska jag gå ner till patron Matsson. Så gick jag ner till patron. Så sa jag till patron: Var försiktig! – Ja, jag var på Myresjö innan. Så steg han upp. – Var försiktig hur patron skjuter, patron höll ju på att skjuta mig igår. – Ja det var ju långt. – Det var inte mer än fyrtio steg, sa jag. På öppet fält! Och skjut aldrig emot en människa. För här har jag märken efter sju hagel här på bröstet. Här kan patronen se. Jag fick tio kronor och två stora OP-supar till plåster! Han var vårdslös.

Så var det en gång på en klappjakt. Vi skulle ta ett drev från Björkesåkra och emot Brånebjör. Så stod först patron Holst. Nä först stod jag och sen stod patron Holst och så stod vi långs åt. Så stod skyttarna vid Brånebjörsvägen. Och klapparna di hade bunkat sig ihop, stod och prata. Och gubben Holst gick där och råna (?) och där flög upp fasanhönor rätt emot klapparna. Pang! Där var en

klappare som vände benen i vädret, han hade fått hagel mitt i pannan. Så sa jag: Patronen sköt ju på klapparen! – Ja, di kunde fantamej flytt sig, sa han. Jaha.

Det började redan 1870. Och det var på den tiden då de hade stiftabössor. Och dom gick på klappjakt med tio patroner med sig. Och så efter jakten så var där ting efter middagen. Så samlades vi nere i hallen. Och där var en fiskal och en domare. Och dom fick böta för det allra minsta. Och det var min själ stora böter, två kronor på den tiden. För den allra minsta förseelse fick de böta. För de protokollen dom har Åman, han har den jaktdagboken där nere ända därifrån och ända till jag sluta. Det fördes in varje år. Jag vet inte om Åman har fört in något. /Hans: Hur var reglerna då?/ Ack herregud! Om dom gick med spända hanar eller aldrig så litet dom gjort det minsta, för den ene passade den andre, förstår du. Och det var ju bara vänskapligt för min far och farfar, ja far han började ju 1870 som jägare. Så fick dom dela det. Men så då när denne gamle greven dog så blev det ju inte sådant. Men den jaktdagboken är förd ända sedan 1870. Varenda dag. Och varenda dag under hela året vad där är skjutet. Och namnet på dom som har skjutit. Och så vid klappjakt hålla reda på alla herrarna sen. Så lämna jag, när jag var där, jag lämna in min jaktdagbok varje vecka till greven. Så förde han in det och så skrev han ”Införd, C. Beck-Friis”.

Jo, så hade dom sina stiftabössor. Och där på Börringe, om du kommer dit en gång, så ska du titta på bössan där är satt upp på Där är en fyrapipig 28-kalibers bössa med fyra pipor på. Alltså det var mynningsladdare med knallhatt. Och så var hanarna, de två understa piporna där satt tändhattarna utanom, så var hanen till att fälla ner. Så när vi hade skjutit de två första skotten så fällde vi ner så han kunde skjuta de andra. Men så var det ju mynningsladdare och så ibland så laddade de fel i förskräckelsen så blev där dubbel laddning. Så är där en gammal svanabössa. Den är 8-kalibers. Där är ju en mynning så stor. Kommer du ner till Börringe nån gång så får du gå upp och titta men dom har nog satt upp dom på vinden. Di kalla den för svanabössa. Och den var satt med en gaffel som skulle vara fäst i båten precis som en kanon. För

di kunde ju inte hantera den här på axeln och med handen. Och så var där ett par precis som en kanon, de rikta och rodde. De hade den att skjuta svanar med. Så kom där ridandes bud till greven. Det var denne grevens farfars farfar. Då var Näsbyholmssjön inte uttappad. Om han fick låna en svanabössa för han skulle skjuta svana. Så fick han ett krutmått med sig, mått. Och han fick ju låna bössan. Två dar efter kom budet ridandes tillbaka med bössan och grejorna och ett brev till greven: Vill du ta din helvetes kanon! För den hade vält båten för han. Och han tyckte att det hade varit för litet krutmått, så han hade tagit dubbla krutmått.

Så var där en gammal tegelmästare som hette Lundberg. Han var ju jägare också. Han hade en gammal svanabössa, det var en 8-kalibers mynningsladdare, enpipig. Han hade sagt till far om han kunde få följa med och skjuta en örn på Och gubben han var ju jägare, gubben. Så hade far hittat upp en örn som satt i den stora boken på åsen länge. ... Där står ett stort ensamt träd, en bok. Och på den tiden då var det likadan storskog som oppe vid Oran. Di där store. Och nere vid Ballskogshällan vid vägen där står, den står väl kvar ännu eller den är vält, upptill vägen, när man kommer in ifrån Svinabroskogen in i skogen. Så kom far ner till gubben då. Han bodde här ner mittför Willassons affär. – Ska farbror skjuta en örn idag? Ja, gubben var lite på snusen. Då kan du ladda bössan till mig medan jag drar stövlarna på mig. – Hur mycket ska jag ta? – Ta lite mer än det vanliga. Det vanliga krutmåttet till den bössan det var så stort. Han tog 2 mått! Herregud! Ta lite mer än det vanliga sa far, så tog han två mått, det blev en laddning så stor! Så gick de opp. – Ser farbror örnen där? – Ja min själ. Gubben käften helvetes dundersmäll! Far han sa där blev inte gren på hela trädet utan där var hagel i dom. Men gubben han rök på änna. – Ble han där? – Ja, det var min själ tvunget, sa far För där är inte en gren i hela trädet utan där är hagel i han men det sa han ju inte till gubben. Men han hade fått knäckt nyckelbenet av bössan men det gav han fan i, han var stor över sin örn. Ja.

Och så kronhjort. ... en gammal käring oppe där Långa Hanna bodde men det var ju innan hennes tid. Di kalla na för Måns Larskan och Per Svenskan. Den där Måns Larskan det var en rälåg käringafan. Hon hade ju höns. Där var Johan Möller och jag, vi var ju precis som Huckleberry Finn och Tom Sawyer. Så var där grannarna Möller, alltså Johans farmor. Di hade hönsahus ihopa men det var delat med en brädelem. Och så hade käringen sina höns mittför Måns Larskan. Johan hade en borrh och sen skar vi ett stort hål på väggen och så Och så hade jag en bössa armborst med en lång pil. Och jag sköt fantamej fyra höns för käringen. Hon kunde ju inte veta vad dom dog av. Hon tänkte inte på att titta efter pilar, di satt ju i dom. Så for hon hem och sladdra för far och så blev min bössa konfiskerad. Så gick Johan Möller och jag vi gick och spankulera och titta där en dag. Det blåste utav fanken och di höll på att lappa taket till käringen, täcka det. Och där stod en stege rätt opp och det blåste bra. Där skulle klättras opp om stegen naturligtvis. Så var där en bagarugn på andra sidan, den gick utanför taket och ända ner till marken till. Och där låg en del lösa stenar på kanten på skorstenen. Så sa Johan: Vi puttar ner ett par stenar till käringen! Det var öppen skorsten. Och så på den tiden hade di en trefot som di elda på, di hade ingen vanlig spis som nu. Ja, vi putta ner var sin sten och sen åkte vi på ändan ner om taket och sen så försvann vi ju. Och jag var kommen hem och gick och prata med farfar, så kom Måns Larskan. – Fogelberg, Fogelberg! – Ja, vad är det? – Jo, Fogelberg, det var en hiskelig storm det idag. – Ja, det blåste bra, sa far. – Fogelberg får komma och hjälpa mig. För där var två stenar som ramla ner genom skorstenspipan. Och di slog kaffekelen tvärs igenom trefoten så jag kan inte få han ut. Ja, vi var på många jåkla stycke han och jag.

Och så en gång Har jag pratat om när han skulle äggen av mor? /Hans: Nä./ Vi hitta ett tjog sura ägg. Det var när min mor levde. Och vi kom ju och gav mor dom. Och hon ryste på dom. Nä, dom var ju sura. Om vi inte kunde få

dom? Jo, men vad ska ni med dom? Jo, vi skulle slå dom itu. Ja, för säkerhets skull så fick jag ett förklä om halsen på mig. Men Johan hade sin
..... på. Så kom vi ju ut. Så dela vi opp dom. Vi fick tio vardera. Så slog vi var sitt itu i en sten, ja det lukta ju värre än fan. Så sa Johan: Du, ska vi inte slå till måls på varandra med dom? Jo. Så stod vi inte så långt ifrån varandra. Pang! Pang! Det var tur jag hade förklä på mig, där rände det ner. Men Johan hade ju inte nåt på sig. Han var garnerad över hela bringan med sura ägg! Så skulle vi gå hem till farbror Möller. Kom in om dörren. Så var gamla mor Kloo, hansa mormor till Johan. – A milda Jesus, hur ser du ut, påg?! Ut! Johan! Det var hanses far. Kom ut, titta på Johan, han luktar värre än hin. Full av sura ägg! Jag hade släppt mitt förklä, det hade jag hottat av. Jag var ju oskyldig ju. – Var fan har du varit, sa Möller. Ta nu och dra av lumporna på dig! Så gick han in efter spannrannen. Och sen fick Johan på ändan. Med spannrannen, den bruka han och slå med. Ja, vi var på många jäkelstycken han och jag.

Så var där en gammal snickare som hette Jakob, finsnickare Jakob Pettersson. Han var döv. Ett gammalt ungarlsoriginal. Så var där en betjänt som hette Setterstrand. Så hade di en liten salutkanon på Börringe som di bruka skjuta salut med när det var nån högtidsdag. Di bar den under armen. Och den hade di laddat. Så hade skottet stått i länge. Så kom Setterstrand och bar kanonen under armen och skulle ner på bryggan och skjuta av. Så kom David. /Han växlar från Jakob till David./ – Var ska du gå? – Jag ska ner och skjuta av den härnade kanonen. – Kan inte jag få lov att skjuta av han? sa Jakob, David., han visste ju inte hur. Han hade väl aldrig sett en sån pjäs. – Jo. Setterstrand han rökte cigarr: – Nu ska David sätta cigarren till det där hålet. Där lå krut. Och så stapla di upp stenar runtom kanonen och så skubba Setterstrand sig undan. Och Jakob han satte cigarren till, där blev ju en sjujävla smäll! Och Jakob han kom springandes upp till Setterstrand. Så sa han: Han var ju laddad, den jäveln!

Ja Pettersson, så en gång kom far och baron Sigvard ifrån Myresjö. Dom hade varit på jakt. Det var på kvällen och var mörkt och litt månasken. Så skulle di opp och lämna av Och det var på hösten så att träna var skalleda. Och uppe i ett träd mitt för pigornas fönster där var en mörk figur. Så sa baron Sigvard: Vad fan är det? Vem fan är det där sitter uppe? – Ja, det vet jag inte. – Vem är det där sitter uppe??? Inget svar. Baronen ryste i trädet: Kom ner annars skjuter vi! Det var David Pettersson som kom ner. Så sa baron Sigvard: Vad fan gör David däruppe? – Jag skulle bara titta på när pigorna di loppa sig, sa David. Ja, det var ett riktigt original. Så var han stendöv så

Band 4

..... 1896 då kom han 16 september. Och så kom han alltid ned. Då var han kronprins. Så kom han ner då till Skabersjö. Där var han ju först. Men där var det ju inte så gott om det. Så kom han till Börringe. Och så jagade vi med han där i två dar. Vi jagade i Börringe, Slätteröd. Han hade en norsk hovjägmästare med sig. Då hörde ju Sverige och Norge ihopa. En som hette Tomas Fernby, en gammal fin man. Skalled var han med långt vitt skägg som gick halvvägs ner om bröstet på han.. Så gjorde vi en Där var tre ihop Och så jagade vi med foxterrier. Vi jaga hjort med foxterrier. /Hans: Kronhjort?/ Ja. Där var min farbror, min far och jag, mina kusiner, jägare Mårtensson och Jonsson ifrån Skabersjö han var med. Sju foxterrier hade vi med oss. Ja, så gick vi iväg. Så gick far. Så stod kronprinsen på en så han kunde skjuta både till höger och vänster om sig ut över åkrarna, där var slättmark. Så skulle gamle gubben Fernby gå med far. Far skulle ställa han från sidan utemot Näsbyholmsgränsen. För där var en hjortaväxel. Så sa far till honom att här kan